

тоя отказъ, Симеонъ решилъ съ война или, както самъ се изразявалъ, „съ кръвопролитие“ да постигне целитѣ си. И наистина, въ края на лѣтото 914 год. той навлѣзълъ въ Тракия и, като достигналъ до Одринъ, обсадилъ го.

Новиятъ походъ на българския князь силно огрижилъ Зоя и нейнитѣ съуправители, които почнали вече да промислятъ, какъ да запратъ по-нататъшното движение на българитѣ къмъ столицата. Като отдавали не малко значение на непосредното влияние на патриархъ Николая върху Симеона за сключването на мира въ предната година, тѣ най-първо се обърнали къмъ него, който, макаръ и да билъ отстраненъ отъ управлението на държавата, като пазителъ на мира и защитникъ интереситѣ на империята, не се забавилъ да изпрати едно пълно съ укори и заплахи писмо до Симеона, съ което патриархътъ се опитвалъ да спре военнитѣ дѣйствия. Между това падналъ Одринъ презъ септемврий 914 г.. Всички сега очаквали, че Симеонъ ще продължи движението си къмъ Цариградъ, обаче произлѣзло тъкмо обратното. Наскоро следъ падането на Одринъ при Симеона се явили пратеници отъ императрица Зоя съ многобройни и богати подаръци. Симеонъ приелъ подаръцитѣ и върналъ на ромеитѣ Одринъ. Следъ това той се оттеглилъ съ войскитѣ си въ България, като сключилъ, вѣроятно, временно примирие, защото хрониститѣ до 917 год. не отбелязватъ никакви военни действия въ Тракия отъ страна на българитѣ.

На пръвъ погледъ отъ горното известие би могло да се заключи, че имало и то твърде важна причина, която е принудила българския господаръ да върне Одринъ и да прекъсне похода. Вториятъ походъ на Симеона въ Тракия, както се каза, билъ предизвиканъ отъ отказа на Зоя и правителството ѝ за сродяването на преславския дворъ съ цариградския. Мислилъ ли е Симеонъ, предприемайки тоя походъ противъ Византия, че и тоя пжтъ ще може да наложи на цариградското правителство изпълнението на своето искане тѣй, както въ предната година, ние не знаемъ; обаче още отъ отпора, който той срещналъ при Одринъ, вече разбралъ, че не ще може тѣй бързо и лесно да достигне до Цариградъ, че настроението въ империята спрямо него било сега съвсемъ друго и че тамъ вече се готвѣли за сериозенъ отпоръ. Тъкмо въ това време византийското правителство сполучило да сключи съглашение съ фатимидския халифъ ал-Махди въ Африка на унизително условие, ежегодно да му плаща 22 хиляди жълтици, срещу което халифътъ се задлѣжилъ да усмири избухналото въ предната (913) година възстание въ южна Италия и изобщо да помага на империята противъ заплашващитѣ я отвсѣкжде опасности. Подъ Одринъ Симеонъ ще да е узналъ за сключването на това съглашение, което собствено го и принудило да не продължава похода си, а не строгото и укорно писмо на патриарха или пъкъ византийскитѣ подаръци. Симеонъ се оттеглилъ въ България съ цель да приготви, колкото било възможно, по-голѣми военни сили, за да бжде въ състояние да отблъсне всички случайности, които би могло да донесе съглашението на ромеитѣ съ африканския халифъ, и по тоя начинъ да продължи борбата.

Прогласяването на Симеона за царъ и сетнинитѣ отъ него. — Следъ като нито първиятъ, нито вториятъ походи не донесли очакванитѣ резултати, т. е. да постави цариградското правителство въ такова положение, щото то да бжде принудено самъ да признае царското му достоинство, равно на императорското, Симеонъ, следъ завръщането си въ България още въ 915 год. решилъ самъ това да направи — самоволно се прогласилъ за царъ и самодръжць въсѣмъ българомъ, като е предполагалъ, вѣроятно, че при единъ свършенъ фактъ ще може по-лесно да наложи неговото признание отъ страна на ромеитѣ, а споредъ думитѣ на Лъва Дякона, историкъ отъ края на X. вѣкъ, той дори „заповѣдалъ на ромеитѣ да го именуватъ